

DE ZEVENTIENDE VERDACHTE

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap
Tweestrijd
Cross Country
Ik, Alex Cross
Cross Fire
Kill Alex Cross
Ren, Alex Cross
Erewoord, Alex Cross
Doodswens
Gerechtigheid
Over de grens
De zaak tegen Alex Cross

The Women's Murder Club

Zevende hemel
Achtste bekentenis
Het negende oordeel
Het tiende jaar
Het elfde uur
De twaalfde van nooit
Het dertiende ongeluk
De veertiende leugen
De vijftiende affaire
De zestiende verleiding

Overige titels

De affaire
Je bent gewaarschuwd
Bikini
Partnerruil
Ooggetuige
Moordweekend
Hitte
Honeymoon
Minnares
Bekentenis van een moordgedachte
Onzichtbaar
Zoo
Moordhuis
Moordspel

James Patterson
& Maxine Paetro

De zeventiende verdachte

Vertaald door Waldemar Noë

2018

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2018 James Patterson

Published by agreement with Little, Brown and Company,
New York, USA. All rights reserved.

Copyright Nederlandse vertaling © 2018 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *The 17th Suspect*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Rekha Garton/Arcangel Images

Foto auteur Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 3360 7

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

DEEL EEN

HOOFDSTUK 1

Het was net vier uur 's nachts geweest toen een man in een versleten tweedjas en een zwarte wollen muts op Broadway overstak en Front Street insloeg. Hij neuriede wat voor zich uit terwijl hij onder de maanloze hemel in westelijke richting naar G. Walton Square wandelde, een rechthoekig en knus stadspark dat omgrendsd werd door een ijzeren hek met op één hoek een oude stenen toegangspoort. Er liepen paden door met daarlangs bankjes en bloemperken, die nu, aan het eind van het groeiseizoen, waren gesnoeid.

Overdag was Walton Square gevuld met het kantoorpersoneel van het financiële district, dat bij de fontein zijn gekochte lunch nuttigde. 's Nachts waren de straten verlaten en werd het park door daklozen bevolkt die de afvalbakken doorzochten, op de bankjes sliepen en bij de poort samendromden.

De man in de vormeloze tweedjas hield stil bij het hek en speurde het park en zijn directe omgeving af. Hij was nog steeds toonloos aan het neuriën toen hij het 9 mm-pistool in zijn rechterjaszak omklemde.

De man, Michael, was op zoek naar iemand. Hij keek toe hoe de zwervers door het park en over de aangrenzende trottoirs struinden. De vrouw die hij zocht zat er niet tussen, maar hij zou deze nacht niet onbenut laten.

Terwijl hij rondkeek, zag hij een man in lagen haveloze vod-

den het park verlaten in de richting van de Embarcadero en de pieren, waar het afval in de bakken exotischer was dan de weggegooide sandwiches van het kantoorpersoneel.

De voddenman praatte in zichzelf, hij krabde aan zijn baard en leek te tellen – met zijn rechterduim raakte hij een voor een de vingers van zijn rechterhand aan, een ritueel dat hij peinzend herhaalde.

Hij merkte de man in de tweedjas bij het hek niet op.

Michael sprak hem aan. ‘Hé, maat. Heb je een sigaret?’

De wazige blik van de voddenman registreerde een man met een pistool in zijn hand. Hij begreep het meteen. Hij stak zijn handen omhoog en begon uitleg te geven.

‘Nee, man, ik heb het geld niet gepakt. Zij was het. Ik was een onschuldige...’

De man in de tweedjas richtte zijn pistool en haalde de trekker over; hij schoot de zwerver recht in zijn borst. Duiven fladderden op van nabijgelegen gebouwen.

De zwerver drukte een hand op zijn borst; hij opende zijn mond, maar hij bleef in een woordloze shock steken. Toch stond hij nog steeds overeind en keek de schutter aan.

Michael schoot nog een keer. De voddenman zakte door zijn knieën en zeeg zonder enig geluid ineen.

‘Je vroeg erom, waardeloos stuk vreten,’ zei hij tegen het lijk. ‘Je zou me dankbaar moeten zijn.’

Hij keek om zich heen en schoot weg in de schaduw van de bomen. Hij legde zijn pistool op de grond, trok zijn handschoenen uit en stopte ze in de jaszakken. Daarna werkte hij zich uit de oude jas.

Er kwam een compleet zwarte outfit onder tevoorschijn: jeans, een coltrui en een gewatteerd jack. Hij stopte het pistool in zijn jack, pakte de tweedjas en propte hem in een afvalbak.

Iemand zou hem vinden. Iemand zou de jas aantrekken. Nou, veel geluk ermee.

Michael sloop het struikgewas uit en ging op een bank zitten. Er klonk gegil. Het smerige ongedierte stroomde vanuit het park als een colonne mieren toe om zich over het lichaam te buigen.

Niemand merkte hem op. Er klonken geen gillende sirenes, geen ‘Hé, heb je gezien wat er is gebeurd?’.

Niets.

De moordenaar stond na een paar minuten op, en met zijn handen in zijn jaszakken verliet hij het park om naar huis te gaan.

Er lagen nog andere nachten in het verschiet.

En dan zou hij vast een keer geluk hebben.

HOOFDSTUK 2

Op maandagochtend zat hulpofficier van justitie Yuki Castellano in de vergaderruimte van het OM van San Francisco aan de mahoniehouten tafel; tegenover haar zat een knappe, jongensachtige man van achter in de twintig. Yuki werkte aan een zedenzaak, die, als er een proces kwam, de gerechtelijke vervolging van verkrachters op nationaal niveau zou veranderen. Een leidinggevende van een toonaangevend reclamebureau uit San Francisco had naar verluidt een medewerker onder bedreiging van een pistool verkracht, en Yuki was vastbesloten om deze zaak op zich te nemen. Nadat ze ontslag bij het OM had genomen en een jaar voor de non-profitorganisatie The Defense League had gewerkt, had officier van justitie Leonard ‘Red Dog’ Parisi haar gevraagd terug te komen om zijn secondant te worden bij een explosieve zaak – die ze helaas op pijnlijke wijze verloren. Yuki wilde nu eens een keer winnen: voor zichzelf, voor Parisi en voor de stad San Francisco.

‘Marc,’ vroeg Yuki, ‘kan ik je iets aanbieden? Bronwater? Koffie?’

‘Nee, dank je. Ik hoef niets.’

Marc Christopher was een producent van tv-commercials voor de Ad Shop – en het slachtoffer in deze zaak. Hij beweerde dat Briana Hill, het hoofd tv-productie van het reclamebureau en zijn leidinggevende, hem seksueel had misbruikt. De zeden-

politie van Bureau Zuid van het SFPD had Christophers klacht onderzocht en genoeg bewijs gevonden om de zaak aan het om over te dragen.

Na bestudering van het bewijs en een gesprek met Christopher had Yuki aan Parisi gevraagd of er een preliminaire zitting met een Grand Jury kon komen.

‘Yuki,’ zei Parisi, ‘je begeeft je in een slangenkuil. Je zult de Grand Jury ervan moeten overtuigen dat deze jongen ’m omhoog kon houden met een pistool tegen zijn hoofd. Dat een vrouw hem kon verkrachten. Wil je dit echt doen? Of je nu wint of verliest, je naam zal altijd verbonden blijven aan deze zaak.’

‘Len, ik ben er honderd procent zeker van dat hij is verkracht, en ik kan het bewijzen. Als we tot een tenlastelegging kunnen komen, dan ga ik ervoor.’

‘Oké,’ had Len aarzelend gezegd. ‘Doe je best dan maar.’

Non-consensuele seks was volgens Yuki verkrachting, ongeacht het geslacht. Zaken van vrouwen die mannen seksueel misbruikten kregen nauwelijks aandacht, tenzij de vrouw lezars was – of een andere gezaghebbende positie had – en het slachtoffer een kind of, wat vaker voorkwam, een tiener bleek te zijn. In deze gevallen had het misdrijf meer met de leeftijd van het slachtoffer te maken dan dat het als een zedendelict van een vrouw werd gezien.

Maar Briana Hill en Marc Christopher waren ongeveer van dezelfde leeftijd, zo midden in de twintig. Christopher was Hills ondergeschikte bij de Ad Shop, dat was waar, maar zijn klacht betrof geen seksuele intimidatie op de werkvloer. Hij beweerde dat Hill hem had gedreigd neer te schieten als hij niet meewerkte aan een sadistisch seksspelletje.

Zou Hill ook echt de trekker hebben overgehaald? Juridisch gezien deed het er niet toe.

Wat ertoe deed was dat Marc Christopher had *geloofd* dat ze hem zou neerschieten.

Zoals Len Parisi al had gezegd, zou het een hele toer worden om een jury ervan te overtuigen dat deze zelfverzekerde jongeman Hill niet van zich af had kunnen slaan, dat hij tegen zijn wil een erectie had gehouden terwijl er een pistool op hem was gericht, en dat hij gedwongen was seks te hebben met een vrouw met wie hij uitging en met wie hij vele malen eerder seks had gehad.

Maar Yuki zou Christophers verhaal vertellen: hij had nee gezegd en Hill had hem desondanks misbruikt. De Grand Jury moest beslissen of er genoeg bewijs was om deze versie van de gebeurtenissen te ondersteunen. En als er een proces kwam, zou Marc gezien worden als de man die een vrouw ervan had beschuldigd dat ze hem had verkracht, of ze de zaak nu wonnen of niet. Briana Hill verdween achter de tralies als ze schuldig werd bevonden – en het begrip ‘seksuele intimidatie op de werkvloer’ zou niet meer hetzelfde zijn.

HOOFDSTUK 3

De vergaderruimte was door glazen wanden van de gang gescheiden, die bevolkt werd door drukke, luidruchtige en nieuwsgierige passanten.

Yuki negeerde degenen die een blik wierpen op de breedgeschouderde, donkerharige reclameproducent, die enigszins onderuitgezakt in zijn stoel zat. Hij leed duidelijk toen hij beschreef wat er volgens hem twee maanden geleden was gebeurd, en hij leek zeer kwetsbaar.

Ze verliet de ruimte om kort met een collega te praten. Toen ze terugkwam had Christopher zijn stoel omgedraaid, zodat hij vanaf de derde etage het troosteloze uitzicht op Bryant Street kon bewonderen.

‘Marc,’ zei Yuki. ‘Laten we het nog eens doornemen, oké?’

Hij draaide zijn stoel weer terug en zei: ‘Ik moet dus voor de Grand Jury getuigen. Dat gaat me wel lukken. Ik maak me meer zorgen over het proces, hoe ik zal reageren als Briana’s advocaat me een leugenaar noemt.’

Yuki was blij dat Marc hierover begon. Zijn ongerustheid was terecht. Briana Hills raadsman Ken Miller zag eruit als een vriendelijke schoenverkoper, maar dat was alleen maar de ontwapenende buitenkant van een genadeloze advocaat die er alles aan zou doen om Marc Christophers geloofwaardigheid te verpulveren.

‘Hoe denk je dat je zult reageren?’ vroeg Yuki.

‘Ik weet het niet. Ik kan kwaad worden en ertegen ingaan. Of ik kan in elkaar storten, en dan zal ik als een slappeling overkomen.’

‘Het is goed om er alvast over na te denken,’ zei Yuki, ‘maar Miller zal niet bij de hoorzitting van de Grand Jury zijn. We vragen de jury om een tenlastelegging die op de feiten is gebaseerd. Ik denk dat ze je zullen geloven, net als ik.’

We stappen naar de rechter zodra er een officiële aanklacht tegen Hill is,’ vervolgde Yuki. ‘Ze zal je getuigenis betwisten en haar versie van de gebeurtenissen geven. Kenneth Miller zal alles in het werk stellen om je als een leugenaar neer te zetten, of nog erger.’

‘O god. Help jij me dan?’

‘Luister, ik zal het niet mooier maken dan het is. Omdat je iets met Briana hebt gehad, zul je niet ontzien worden. Miller kan je alles over je seksleven met Briana vragen, tot in de details: hoe vaak, hoe het was, hoe je ertoe kwam haar bij je thuis uit te nodigen. Niets zal je bespaard blijven.’

‘Geweldig,’ zei Christopher ellendig. ‘Da’s een makkie.’

‘De pers zal erbovenop zitten. De publieke opinie zal op de hand van Briana zijn en je zult worden uitgeschilderd. Het kan heel vervelend worden, Marc. En als je wilt moet je er rekening mee houden dat je leven nooit meer helemaal hetzelfde zal zijn.’

De jongeman sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

‘Ik begrijp het als je hier niet mee door wilt gaan, Marc.’

‘Dank je. Ik zal er klaar voor zijn. Ik zal zórgen dat ik er klaar voor ben.’

‘Je hebt mijn nummer. Je mag me altijd bellen.’

Yuki liep met Christopher mee naar de lift en toen ze zijn hand schudde zei hij: ‘Er schiet me iets te binnen.’

‘Vertel.’

‘Je zou eens met Paul Yates moeten praten. Hij is een copy-writer van de Ad Shop. We zijn oppervlakkig bevriend, maar volgens mij is er iets tussen hem en Briana gebeurd.’

‘Echt waar? Iets seksueels?’

‘Ik weet het niet,’ zei Christopher. ‘Ik weet bijna zeker dat er iets tussen hen heeft gespeeld. Ze hadden iets met elkaar, en toen was er opeens een verwijdering.’

‘Hij heeft niet met de zedenpolitie gesproken.’

‘Nee, ik geloof niet dat hij met wie dan ook heeft gepraat. Dan zou ik het wel hebben gehoord.’

‘Paul Yates,’ zei Yuki. ‘Oké, ik zal contact met hem opnemen. Hou je taai, Marc.’

Hij glimlachte onzeker toen hij de lift in stapte.

Yuki bleef staan tot de deuren dichtschoven en liep daarna terug naar haar kantoor. Ze betwijfelde of Marc het wel zou volhouden, iets wat ze hem niet kwalijk kon nemen. Ze zou in zijn plaats ook voor een dilemma staan en bang zijn. Maar de belangrijkste feiten in de zaak tegen Briana Hill waren onweerlegbaar: Marc had aangifte van verkrachting gedaan, en Briana droeg altijd een pistool bij zich. Marcs getuigenis zou de juryleden met deze feiten confronteren.

HOOFDSTUK 4

Twee dagen na haar laatste ontmoeting met Marc Christopher kreeg Yuki een telefoontje van Ken Miller, de advocaat van Briana Hill.

‘Kenny Miller hier, mevrouw Castellano. Mijn cliënt wil met u praten. Heeft u misschien ergens deze week een gaatje in uw agenda?’

‘O? En waar gaat het over?’

Yuki’s laptop stond open en ze begon aantekeningen te maken terwijl Miller sprak.

‘Mevrouw Castellano, eh, Yuki, mijn cliënt wil u haar kant van het verhaal vertellen. Ze hoopt dat als u hoort wat er echt is gebeurd, u inziet dat meneer Christophers beschuldigingen nergens op slaan. Ze is bereid haar excuses aan te bieden als het een misverstand blijkt te zijn, en ze hoopt dat Marc met deze vertoning wil stoppen, zodat ze allebei hun leven weer kunnen oppakken.’

Dus Miller wilde een ‘Queen for a Day’, een seponeringsvoorstel. Bij zo’n bijeenkomst moest mevrouw Hill het om ervan overtuigen de zaak niet aan te spannen omdat er onvoldoende bewijs was.

Het protocol was bekend. Briana Hill en haar advocaat moesten naar Yuki’s kantoor komen, waar Hill werd ingezworen om Yuki’s vragen te beantwoorden – antwoorden die door een grif-

fier werden vastgelegd. Hill mocht zich niet op haar zwijgrecht beroepen, en – wat belangrijk was voor Yuki – als het om besloot om de zaak door te zetten mocht er niets van Hills uitspraken tegen haar gebruikt worden bij de tenlastelegging en het proces dat erop zou volgen.

Maar, en dat was niet onbelangrijk: als Hills getuigenis in de rechtbank verschildte van wat ze Yuki onder ede had verteld, dan kwam alles te vervallen. Haar eerdere beschermde getuigenis was niet langer vertrouwelijk en Yuki kon alles wat Hill in het verhoor had gezegd tegen haar gebruiken.

Het was een goede deal voor het om.

Briana Hill zou haar kant van het verhaal vertellen, wat inhield dat Yuki de fundamenteën van de verdediging te horen kreeg.

‘Ik zou vanmiddag om twee uur kunnen,’ zei Yuki tegen Miller.

‘Prima,’ zei hij.

Yuki hing op, maakte nog enkele aantekeningen voor het dossier en liep naar beneden om Len te spreken.

HOOFDSTUK 5

Om twee uur begroette Yuki de verdachte en haar advocaat en bracht ze naar de vergaderruimte, waar een griffier klaarzat.

Briana Hill was tenger en had donker haar, dat recht boven de schouders was afgeknipt. Ze droeg een chic grijs pak met een eenvoudige zijden bloes eronder.

Ze was heel knap, en Yuki wist dat ze ook heel slim was. Briana Hill was geboren en getogen in Dallas, ze had aan de usc de filmopleiding gevolgd en een master in business administration aan de nyu behaald.

Als hoofd tv-productie moest Hill aan de directeur van het reclamebureau rapporteren; ze was verantwoordelijk voor miljoenen per jaar aan commercials voor grote klanten.

Briana voldeed aan het beeld van een jonge leidinggevende die op een hoge positie zat. Ze kwam rustig en zelfverzekerd over, maar Yuki zag de donkere kringen onder haar ogen en de manier waarop ze aan het zilveren kruisje frunnikte dat aan een lang kettinkje om haar hals hing.

Miller zette zijn telefoon uit, Hill werd ingezworen en de griffier begon in een hoek van het vertrek op een laptop te typen.

‘Mevrouw Hill,’ zei Yuki, ‘begrijpt u dat dit verhoor betekent dat we een bindende overeenkomst met elkaar hebben, dat u heeft gezworen mijn vragen naar waarheid te beantwoorden, en dat deze overeenkomst vervalt zodra blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld?’

‘Dat doe ik zeker,’ zei Hill. ‘Ik heb zelf om dit seponeringsvoorstel gevraagd. Ik zal u vertellen wat er is gebeurd. En ik zweer dat ik dat geheel naar waarheid zal doen.’

De deur van de vergaderruimte zwaaide open en Len Parisi maakte zijn entree. De officier van justitie was een grote man; hij was lang, woog meer dan honderdvijftig kilo en had stug rood haar. Hij stond bekend om zijn scherpe juridische geest, zijn vasthoudendheid en zijn indrukwekkende lijst van gewonnen zaken.

Parisi was speciaal geïnteresseerd in deze zaak – al was het er een van de honderden onder zijn toezicht – omdat The People vs Briana Hill een mediaspektakel van ongekende omvang zou worden: een seksschandaal met radicale sociale implicaties. Voordat het om met een tenlastelegging kwam, wilde Parisi een beeld van Briana Hill krijgen.

Hij schudde Hill en Miller de hand en ging met zijn enorme lijf op de stoel naast Yuki zitten. Met zijn dikke duim klikte hij een paar keer het palletje van zijn ballpoint in, waarna hij ermee op de blocnote die voor hem lag tikte. Hij keek de tafel rond, glimlachte en zei: ‘Mevrouw Hill, dit is uw seponeringsvoorstel. Zolang u de waarheid spreekt, zullen deze woorden niet tegen u worden gebruikt.’

‘Daar ben ik me bewust van,’ zei Hill.

Yuki’s gezicht verraadde niets, maar ze popelde om in zo’n belangrijke zaak tegenover Ken Miller te staan. Dit was waarom ze zo van haar baan bij het om hield.

HOOFDSTUK 6

Briana Hill vouwde haar handen samen en zei: ‘Dit is geen leuk verhaal, maar het moet verteld worden. Waar zal ik beginnen, Kenny? Met het zogenaamde incident? Of met de voorgeschiedenis ervan?’

‘Vertel eerst maar over de achtergronden,’ zei haar advocaat.

‘Oké. Meneer Parisi, mevrouw Castellano, het eerste wat u moet weten is dat Marc een halfjaar nadat hij bij me in dienst kwam avances begon te maken. Hij stuurde me bloemen op mijn verjaardag, en ik zou niet willen zeggen dat hij me stalkte, maar hij was er altijd toevallig net als ik naar huis wilde gaan. We gingen naar Starbucks, dat soort dingen. Hij trakteerde me, en de volgende keer kocht ik koffie voor hem, die we dan op weg naar huis opdronken.

Toen vroeg hij me mee uit.

Ik zei nee. Ik zag hem niet op die manier. Zelfs als de gedachte bij me zou zijn opgekomen, dan zou ik hem hebben onderdrukt. Uitgaan met Marc zou de hiërarchie ondermijnen en tot onrust op de creatieve afdeling leiden.’

‘Wat deed u van gedachten veranderen?’ vroeg Yuki.

‘Daar kom ik zo op,’ zei Hill. ‘Dat komt zo. Hoe dan ook, ik poeierde Marc af, maar hij hield vol en ik merkte dat ik hem leuk begon te vinden. Hij was grappig. Heel charmant, en hij is trouwens een goede producer. Dus ik stemde toe om samen te

lunchen. Alleen maar een lunch, meer niet.'

Er vielen Yuki twee dingen op toen Briana aan het woord was: ten eerste wist ze het goed te brengen, ten tweede beweerde Hill dat het initiatief bij Marc had gelegen. Het zei niets over haar schuld of onschuld, maar het was gunstig voor de verdediging van haar zaak.

'Ik mocht Marc,' zei Hill, 'maar tot de opnames van de Chronos Beer-reclame – en nu zwellen de violen aan – was het niet meer dan een flirt. Dat was drie maanden geleden in Phoenix. Een geweldige sessie met een ruim budget en een fantastische regisseur, en iedereen, het productiebedrijf en de mensen van het bureau, logeerde in hetzelfde leuke hotel. Aan het einde van de laatste dag hadden we een gezamenlijk etentje in de hotelbar...

Ik was heel blij met de opnames,' vervolgde Hill. 'Iedereen trouwens. Marc en ik bleven als laatsten over op het feestje. Het was alsof we alleen op een onbewoond eiland waren. Toen nodigde hij me op zijn kamer uit. Ik ben meegegaan.'

Hill perste haar lippen op elkaar en slikte. Ze leek zich te herinneren wat er die nacht was voorgevallen. Yuki had het idee dat het geen prettige herinnering was.

'Ga verder, Briana,' zei Miller. 'Wat gebeurde er toen je terug was en je weer in het normale leven terechtkwam?'

Hill zuchtte, ze leek zich te vermannen om het ranzige verhaal van haar nieuwe relatie met Marc Christopher te vertellen.

HOOFDSTUK 7

Briana Hill praatte al een halfuur en haar zelfverzekerde houding begon in te zakken. Ze klonk gelaten toen ze zei: ‘Marc en ik kregen iets met elkaar. Ik was niet verliefd op hem, maar ik had niemand anders op dat moment. Uiteindelijk begon ik mijn interesse in hem te verliezen en Marc had dat in de gaten. Hij werd veeleisend en agressief als een borderliner.

Toen liep hij op het eind van een werkdag mijn kantoor in en zei: “Laten we ergens wat gaan eten.” “Oké,” zei ik. Ik dacht dat we het over onze relatie zouden hebben, dat het niet werkte en dat we er misschien maar mee moesten stoppen.

Maar het liep anders.

We gingen naar onze vaste plek, een restaurant dat Panacea heet, op loopafstand van Marcs appartement. We begonnen met een drankje. Nou, eigenlijk dronk ik vóór, tijdens en na het eten.

Marc had het geloof ik over politiek, maar ik luisterde niet echt. Ik zat te piekeren of ik het nu uit moest maken of dat ik het nog wat tijd zou geven, en ik overwoog de voor- en nadelen. Na de maaltijd gingen we in het bargedeelte van het restaurant zitten. Het was daar dat Marc met zijn geweldige idee op de propen kwam.’

‘Het was zijn idee?’ zei Len.

‘Ja. Hij wist dat ik een pistool droeg en hij zei dat het hem

opwond. Hij zei dat hij wilde... dat ik net deed of ik hem verkrachtte. Hij zei dat ik het pistool op hem moest richten en hem moest bevelen zich aan zijn bed vast te binden, en dat hij moest doen wat ik zei omdat ik hem anders zou doden. Zoiets.

Het was belachelijk, ik had me nog nooit in zo'n fantasie uitgeleefd. Hij bleef maar met een grote grijns op zijn gezicht zeggen dat het geweldig zou worden. En hij zei dat het goed voor onze relatie was – hij wilde dat ik tot in mijn diepste wezen zou voelen hoe graag ik hem wilde. Zo zei hij het, geloof ik.

We vertrokken naar zijn appartement. Daar gingen we altijd heen,' vervolgde Hill. 'Ik leegde mijn pistool en stopte de kogels in mijn handtas. Vervolgens hield ik me aan zijn scenario en probeerde mijn rol te spelen. Het had wel iets, maar het was ook vreemd, zo herinner ik het me tenminste.

Ik ben na de seks in slaap gevallen. Hij ook. In coma geraakt, kun je misschien beter zeggen... Ik werd rond vijven wakker en maakte hem los. Hij sliep nog en ik ben naar huis gegaan. Ik voelde me er niet goed over, ook niet over hem. Ik wist dat we een grens hadden overschreden. Er was geen weg terug.

Ik ontweek hem op het werk,' vervolgde Hill, 'maar hij belde en liet boodschappen achter waarin hij zei dat we elkaar weer moesten zien. Ik zei: "Nee, sorry, Marc, het is uit tussen ons." Daar was hij niet blij mee, maar ik dacht dat hij er wel overheen zou komen. In plaats daarvan liep hij een paar dagen later mijn kantoor in en deed de deur achter zich dicht. Hij vertelde me dat hij ons seksspelletje had gefilmd... gefilmd! En dat hij een kwart miljoen dollar wilde hebben, anders zou hij de video online zetten.'

'En nam u die bedreiging serieus?' vroeg Yuki.

Hill kromp ineen. 'Ja,' zei ze. 'Ik geloofde wel dat hij een verborgen camera had. Hij is filmproducer. Hij wist dat mijn oma

was overleden; ik had hem verteld dat ze me een aanzienlijk bedrag had nagelaten. Ik zei hem dat hij naar de hel kon lopen, maar ik was bang.

Ik was in shock. Ik ben nog stééds in shock.'

Yuki vond Briana uiterst geloofwaardig. Was ze een geraffineerde actrice? Of klopte haar versie van het verhaal? Een van hen loog.

Miller legde zijn hand op Briana's schouder en zei haar even op adem te komen.

Hoewel ze nog duidelijk van streek was, leek ze iets rustiger geworden en zei: 'Ik herinner me iets van de dingen die we in de slaapkamer hebben gedaan, maar bijna niets van wat er is gezegd. Maar ik weet zeker dat alles van wat er is gedaan en gezegd volledig door Marc is geregisseerd. Ik heb een verkrachting nooit als iets opwindends gezien. En ik had er absoluut geen weet van dat hij dit spelletje had opgenomen.

Ik heb altijd geweten dat er maar één manier is om een tiran te verslaan,' zei Hill. 'Je moet je tegen hem verzetten. Marc Christopher is een tiran. Hij is ook onzeker en wraakzuchtig, en dan druk ik me nog zwak uit. Ik heb hem niet seksueel misbruikt. Het was allemaal zijn idee. Hij heeft me erin geluisd. En dat is de volledige waarheid.'